

Bakalářskou práci Pavlíny Jindrové jsem od prvopočátku vnímal jako veskrze intimní zpověď, zhmotnění jejího vlastního počítu. Transpozici vjemu, který by nám nemusel zůstat zcela cizí. Zřejmě nejintenzivnějšího pocitu naprosté integrity s prostorem je člověku dopřáno během jeho prenatalního vývoje a následným příchodem na svět. Kdesi uvnitř nás je tento zážitek uchován v podobě snu utkaného z křehkých vláken psychické činnosti, která je splétána jinak než v bdění. Ve snech se objevují různé individuální vzpomínky, dokonce i takové na které si v bdění dávno nevzpomeneme. Do snu se mohou вплést nejen vzpomínky z předcházejícího dne, ale i dávné vzpomínky z raného dětství. Existuje řada snů, které jsou srozumitelné samy od sebe. Například sny, vznikající působením vnějších nebo tělesných podnětů, nebo sny, které opakují každodenní banality ve vizuálních obrazech. Některé sny ovšem představují jakousi archeologii naší psychiky. Mohou přinášet ve zkreslených tvarech velmi dávné vzpomínky z prvních let našeho života. Z let, kdy obrazné znázornění je silnější než slovo.

Pavčina Jindrová postavila svoji diplomní práci na potřebě vytvořit jakýsi záznam, přepis vlastního snu, který dožijista recykloval její vlastní životní zkušenost odehrávající se kdesi v análech etapy dětství. Víme, že verbální a grafická informace zachycující tentýž sen není úplně totéž. S čím potom můžeme kalkulovat v případě prostorového ztvárnění, abychom dosáhly výsledku, který rezonuje s naší vlastní subjektivní zkušeností? A jakým způsobem tuto zkušenost přenést na diváka? Jak zapojit jeho smyslové vnímání, aby jeho prožitek byl adekvátní tomu našemu?

Na tyto otázky se snaží Pavčina Jindrová odpovědět. Z vlastního prožitku postupně vygenerovala obecný pocit stísněnosti, jenž je nám všem dobře znám. K jeho formálnímu vyjádření použila měkké nafukovací objekty, jimiž vyplnila komorní místnostku s oknem a dveřmi. Tři vzduchem napuštěné vaky se navzájem jemně dotýkají a umožňují divákovi prodírat se mezerou, jakýmsi meziprostorem, jenž samy svým objemem vymezily. Jelikož se jedná o tři samostatné celky, vznikl mezi jejich stěnami miniaturní labyrint umožňující volbu více tras, jejichž délka je omezena velikostí místnosti. K pocitu stísněnosti se tak přidávají další psychické stavy bloudění a hledání.

Hodnocení: A

MgA. Ladislav Jezbera